



Štev. 7.

V Ljubljani, 1. malega srpana 1913.

Leto XIV.

## Čele Kula.

(1809—1878).

Stoji tam mesto Niš, stoji  
in v turški sužnosti ječi.

A Srb si iz trpljenja  
želi osvobojenja.

Kdo toliko moči ima,  
da narodu pogum vzravna?

Kje je junak, da z rajo  
gre na osvetno vstajo?

In Štefan Sindjelič vzdrti,  
od jada stisne meč v pesti.

Glas gre po očetnjavi:  
„Z menoj na ples krvavi!“

A Turka je nešteti broj —  
kako šibkejši v bran mu stoj?

In v jarke za okopi  
z junaki Štefan stopi.

Da vragu se ustavi pot,  
smodnika vsujejo povsod.

Le iskre ene treba —  
in vse zleti do néba!

Naval je Turka strahovit,  
za Srbom pada Srb ubit.

Že v srbsko taborišče  
si dušman pota išče.

Tedaj pa Sindjelič veli:  
„Nihče ne sme mu živ v pesti!“

Trenutek le . . . grom . . . strela . . .  
Smrt Srbe je objela . . .

Ker živih borcev ni dobil,  
se paša je raztogotil.

In črne misli snuje,  
krvnikom poveljuje:

„Ker živih psov mi ni v roké,  
mrličem vzemite glavé!“

Na nečloveško delo  
šli Turki so veselo.

In vzdati jih v stolp veli . . .  
In Čele Kula tam stoji.

In glava tam ob glavi  
strmi in nemo pravi:

„O, bratje, glejte, čujte nas —  
maščujte nas, maščujte nas!“

E. Gangl.